

Concert de Nadal a la Sagrada Família

La Sagrada Família va acollir el passat 2 de desembre, com cada any, el concert de Nadal que fa l'Orfeó Català, que va estar a càrrec de l'organista Mercè Sanchis i el director Josep Vila i Casañas, i va finalitzar amb «El noi de la Mare».

A la celebració va assistir l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, que va manifestar el seu agraïment a les persones que contribueixen que, seguint el

desig d'Antoni Gaudí i de l'Associació de Devots de Sant Josep, la Basílica es dediqui al culte.

GLOSSA

L'àvia ho sabia prou bé

Un matí de diumenge, després dels dos cursos de catequesi, un noieta de deu anys ha fet la primera comunió. Una celebració preparada: lectures, ofrenes, pregàries dels infants i d'uns pares. Al voltant de l'altar, amb els seus companys, ha seguit amb atenció els diversos moments de la celebració, ben introduïts pel celebrant amb les paraules adients i precises. Després s'han aplegat per esmorzar entorn la taula pares, padrins, familiars i amics. Al cap d'una estona, l'àvia, una senyora austríaca de mirada dolça, ha demanat un moment de silenci i, amb veu clara, s'ha adreçat als presents amb aquestes paraules: «Avui és un gran dia, un dels meus néts ha rebut per primera vegada el sagrament de l'Eucaristia, la Primera Comunió. Ha pres una decisió: estimar Déu, seguir Jesús. A mi em fa molt feliç la seva decisió i també em fa feliç poder participar en aquest gran moment. Penso que comptar amb Déu és important a la vida. També penso que Déu estima tothom.

I com que jo confio en els camins de Déu, encara que de vegades no s'entenen del tot, m'agradaria pronunciar una benedicció en alemany per a tots vosaltres: *“Der Herr segne Euch, er lasse sein Angesicht leuchten über Euch und sei Euch gnädig. Amen”* (Que el Senyor us beneeixi, que us faci veure el seu rostre resplendent i s'apiadi de vosaltres). «Que els pobles es valguin del seu nom per a beneir-se» (SI 72, 17).

Els avis són el nostre patrimoni i la nostra història. I quan una àvia fa una benedicció, les seves paraules s'omplen de sentit i lloança, perquè sap que Déu és la font de tota benedicció. Beneir és demanar la gràcia, és donar gràcies, és *dir bé* del que estem compartint i de tots aquells amb qui compartim la taula. L'alegria festiva de l'àvia, encomanadissa, facilitava la trobada amb Déu i convidava a beneir-lo amb agraïment i desig de seguiment. L'àvia ho sabia prou bé.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Estimem i cuidem les famílies (I)

En l'àmbit de les festes de Nadal, Any Nou i Epifania, us proposo la pregària i la reflexió sobre les famílies, amb una relectura de l'Exhortació apostòlica del beat Papa Joan Pau II sobre la missió de la família (*Familiaris consortio*), escrita fa 31 anys però de molta actualitat. En aquests moments de crisi econòmica i social que vivim, descobrim de nou el gran valor que tenen les famílies, la nostra i totes les altres. Gràcies a les famílies, podem resistir. Per això les hem de sostenir, ajudar, educar, formar, acompanyar i sobretot estimar, perquè puguin transmetre la fe a infants i joves, i construir la civilització de l'amor envers la qual tots estem compromesos des de Betlem i pel misteri de l'Encarnació del nostre Déu. La família és clau per a la nova evangelització!

Més que mai, avui ens adonem que el bé de tota la societat està profundament vinculat al bé de la família. Cal assegurar-li vitalitat plena, i promoció humana i cristiana, contribuint així a la renovació de la societat i de tot el Poble de Déu. D'una banda hi ha una consciència més viva de la llibertat personal i una major atenció a la qualitat de les relacions interpersonals en el matrimoni; valorem la dignitat de la dona; la procreació responsable i l'educació acurada dels fills. Tenim més consciència de la necessitat de desenvolupar relacions entre les famílies, amb vista a una ajuda recíproca espiritual i material, al coneixement de la missió eclesial pròpia de la família, a la seva responsabilitat en la construcció d'una societat més justa. D'altra banda no falten, però, signes de preocupant degradació d'alguns valors fonamentals: una equivocada concepció teòrica i pràctica de la independència dels cònjuges entre si; les greus ambigüitats sobre la relació d'autoritat entre pares i fills; les dificultats concretes que sovint experimenta la família en la transmissió dels valors; el nombre creixent de separacions i divorcis; la plaga de l'avortament; la instauració d'una mentalitat anticoncepcional. A la base d'aquests fenòmens negatius està moltes vegades una corrupció de la idea i de l'experiència de la llibertat, concebuda no com la capacitat de realitzar la veritat del projecte de Déu sobre el matrimoni i la família, sinó com una força autònoma d'autoafirmació, no rarament contra els altres, amb vista al propi benestar egoista.

També cal afegir que a moltes famílies els falten els mitjans fonamentals per a la supervivència com són l'aliment, el treball, l'habitatge, les medicines... i en canvi, a d'altres, l'excessiu benestar i la mentalitat consumista, paradoxalment unida a una certa angoixa i incertesa davant el futur, treuen als esposos la generositat i la valentia per suscitar noves vides humanes, i així la vida en moltes ocasions ja no es veu com una benedicció, sinó com un perill del qual cal defensar-se. La situació històrica en què viu la família es presenta, doncs, com un conjunt de llums i ombres. Això revela que la història no és simplement un progrés necessari cap al millor, sinó més aviat un esdeveniment de llibertat, més encara, un combat entre llibertats que s'oposen entre si, és a dir, un conflicte entre dos amors: l'amor de Déu dut fins al menyspreu de si mateix, i l'amor de si mateix portat fins al menyspreu de Déu (Sant Agustí). Se'n segueix la necessitat de l'educació de tots, especialment els joves, en l'amor arrelat en la fe; el combat pacífic per invertir els signes d'aquesta cultura egoista que va penetrant i es va imposant; i l'ofertament de testimonis que facin veure que tot això que creiem de l'amor i de la família és possible, amb la gràcia de Déu.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

MANUEL CLARET

La família dins l'Església

«En l'inici de la creació, la família va ser perfecció de la gran obra de Déu: santuari de l'amor i de la vida, imatge i semblança de Déu. Evoca i és signe de la mateixa Trinitat: l'amor dels esposos esdevé signe de vida en el fill». Mn. Manuel Claret, delegat diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona, parla, avui que celebrem la festa litúrgica de la Sagrada Família, de les raons de la seva importància.

Quins són els reptes d'avui per a la família cristiana?

El primer, el perill de la pèrdua de la pròpia identitat. La ridiculització dels valors i de l'anomenada *família tradicional*, com si fos una forma de família ja superada, i l'ambient secularista i relativista actual provoquen una inseguretat en les famílies, que no sempre disposen dels mitjans suficients per fer-hi front.

Com transmetre als matrimonis que el contingut de la fe els enriqueix?

Haurien de comprendre que obrir-se a Déu enriqueix la persona; la fonamenta, dóna sentit a la vida. La fe respon a la profunditat de la persona; no és submissió o servitud, sinó resposta d'amor a Déu. La família queda enriquida i fonamentada en els valors quan s'emmiralla en l'Evangelí.

Com entenen avui el compromís les parelles que es volen casar en l'Església?

Un dels grans problemes actuals de les parelles és entendre que l'amor no és una circumstància o que depèn tan sols dels sentiments: l'amor és el valor més específicament humà. I l'amor entre cristians significa la irrevocabilitat de l'amor de Déu, una força que ajuda a descobrir el matrimoni com a camí joïós.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Individu o subjecte responsable i lliure, és a dir, *persona*?

L'èsser humà és un individu; un subjecte responsable i lliure, una *persona*. Paraula profunda que en primer lloc significa *un mateix*, indica una identitat que no puc eludir: el *moi-même* i la *mismidad* indiquen el límit que constitueix la persona: la persona suposa aquesta *identitat intransferible*. És com una *paret* que assenyalava el límit personal.

D'altra banda, *subjecte* indica home entre els homes. Perquè aquesta individualitat no està llançada a superar tot límit i a *singularitzar-se*, sinó que conviu, col·labora, és solidària, existeix en relació: és relació. Déu, el Pare, és relació, tot ell és paternitat, donació pura de si mateix al Fill (i als fills). La persona no és tan sols *possessió d'un mateix* sinó relació de donació als altres.

Així es perfecciona la persona, no sols en la intimitat del *jo mateix* sinó en el desprendiment de la relació-donació als altres. Així es perfecciona la persona i el seu món. Crist perfecciona la Creació: ell ve a comunicar-nos que la *imatge i semblança* amb Déu és ell mateix i ens dóna el seu propi Esperit perquè puguem ser com ell «imatges del Déu invisible» (Col 1, 15), de cara a conviure amb la gent i poder estimar-la, ajudar-la i servir-la.

El subjecte responsable i lliure fins i tot *obeeix* Déu, obeeix el bé comú, però és capaç de *dir la seva*, de *fer la seva*.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

L'objectiu d'aquest assaig

L'objectiu d'aquest assaig és analitzar els fenòmens associats a l'actual retorn del sagrat, a fi d'esbrinar els mecanismes que configuren les noves formes d'espiritualitat i establir les bases per a un diàleg.

El llibre està estructurat en cinc grans capítols. El primer, «La sintaxi del sagrat», és un capítol introductor dedicat a delimitar el terreny de la religió i de l'espiritualitat.

El segon, «L'espiritualitat cosmopolita» pretén dibuixar el mapa dels fenòmens coneguts com a noves religiositats i és una breu descripció de les principals característiques de la Nova Era, els fonamentalismes, les sectes, els substituïts de la religió i les espiritualitats laiques.

El tercer bloc, «Els orfes de Déu», aprofundeix en l'anàlisi d'aquests fenòmens relacionant-los amb les característiques de la societat postmoderna.

«De la coexistència a la convivència» proposa les bases per a un diàleg fecund entre el cristianisme i les noves formes d'espiritualitat. I «La pluralitat original» és una reflexió sobre els textos bíblics referents a l'origen de l'Església primitiva, tot destacant paral·lelismes amb la situació actual.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Camins per intimar amb la litúrgia

La litúrgia és com l'Església. Peregrina per aquest món, però també té estada al cel, gràcies a la immensa multitud que, acabada la seva cursa en aquest món, canten, a la glòria, les lloances al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell. L'Església, vinya santa de Déu, estén els seus pàmpols per tota la terra, al mateix temps que, com a edifici del qual Déu mateix és el constructor, esdevé arreu el Santuari on ell es troba amb els homes.

L'Església també ens mostra Crist, ens el mostra com el seu propi Espòs, com el Senyor que, havent-se entregat a la mort per ella, ara viu amb ella, com a ressuscitat, una aliança eterna i amb ella forma un sol cos. L'Església ens mostra, així, el Crist i ens omple de la riquesa i dels tresors de gràcia divina que li ha confiat el seu Espòs.

La litúrgia, seguint aquest símil, fa que puguem cantar, en aquest món, en comunió amb els sants, les lloances al Déu etern i gloriós. La litúrgia és l'expressió més visible i poderosa, no tan sols de la comunió dels qui es troben reunits en una mateixa assemblea, sinó també de la comunió amb tots els membres de l'Església santa de Déu.

La litúrgia dóna cos i forma a cada un dels sagraments que santifiquen la nostra vida, sagraments que són el fruit de la redempció que Crist ens va guanyar amb la seva creu i que ara han esdevingut aquelles accions seves a favor nostre que perpetuen la seva obra salvadora per la mediació de la seva Església, que Ell uneix sempre a la seva obra.

Josep Urdeix

INTENCIONS DEL SANT PARE (gener)

General: Que en aquest Any de la Fe els cristians puguem aprofundir en el coneixement del misteri de Crist i donar testimoni de la nostra fe amb alegria.

Missionera: Que les comunitats cristianes de l'Orient Mitjà rebin de l'Esperit Sant la força de la fidelitat i la perseverança, especialment quan són discriminats.

SANTORAL I LECTURES

30. ✝ Diumenge de la Sagrada Família. Sant Mansuet, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. Dilluns. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove.

1. ✝ Dimarts. Capvuitada de Nadal: santa Maria, Mare de Déu.

2. Dimecres. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia.

3. Dijous. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París.

4. Divendres. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048).

5. Dissabte. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388- 459), monjo siríac.

☐ **Diumenge** vinent, Epifania del Senyor (lit. hores: 2a s.)

LA SAGRADA FAMÍLIA

(Hoy también se pueden leer las lecturas: 1Sa 1,20-22.24-28 / SI 83 / 1Jn 3,1-2.21-24)

▶ Lectura del libro del Eclesiástico (Sir 3,2-6.12-14)

Dios hace al padre más respetable que a los hijos y afirma la autoridad de la madre sobre la prole. El que honra a su padre expía sus pecados, el que respeta a su madre acumula tesoros; el que honra a su padre se alegrará de sus hijos, y cuando rece, será escuchado; el que respeta a su padre tendrá larga vida, al que honra a su madre el Señor lo escucha. Hijo mío, sé constante en honrar a tu padre, no lo abandones mientras vivas; aunque se debilite tu mente, ten indulgencia, no lo abochornes mientras vivas. La limosna del padre no se olvidará, será tenida en cuenta para pagar tus pecados.

▶ Salmo responsorial (127)

R. Dichosos los que temen al Señor y siguen sus caminos.

▶ Lectura de la carta del apóstol San Pablo a los Colosenses (Col 3,12-21)

Hermanos: Como elegidos de Dios, santos y amados, vestíos de la misericordia entrañable, bondad, humildad, dulzura, comprensión. Sobrellevaos mutuamente y perdonaos cuando alguno tenga quejas contra otro. El Señor os ha perdonado: haced vosotros lo mismo. Y por encima de todo esto, el amor, que es el ceñidor de la unidad consumada. Que la paz de Cristo actúe de árbitro en vuestro corazón; a ella habéis sido convocados, en un solo cuerpo. Y sed agradecidos.

La palabra de Cristo habite entre vosotros en toda su riqueza; enseñaos unos a otros con toda sabiduría; corregíos mutuamente. Cantad a Dios, dadle gracias de corazón, con salmos, himnos y cánticos inspirados. Y, todo lo que de palabra o de obra realicéis, sea todo en nombre del Señor Jesús, dando gracias a Dios Padre por medio de él.

Mujeres, vivid bajo la autoridad de vuestros maridos, como conviene en el Señor. Maridos, amad a vuestras mujeres, y no seáis ásperos con ellas. Hijos, obedeced a vuestros padres en todo, que eso le gusta al Señor. Padres, no exasperéis a vuestros hijos, no sea que pierdan los ánimos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Estos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén en su busca.

A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas; todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados.» Él les contestó: «¿Por qué me buscáis? ¿No sabíais que yo debía estar en la casa de mi Padre?» Pero ellos no comprendieron lo que quería decir.

Él bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.

(Avui també es poden llegir les lectures: 1Sa 1,20-22.24-28 / SI 83 / 1Jn 3,1-2.21-24)

▶ Lectura del libro de Jesús, fill de Sira (Sir 3,2-6.12-14)

En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honora el pare expia els pecats, qui honora la mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honora el pare; quan pregui, Déu se l'escoltarà. Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare obtindrà del Senyor la recompensa.

Fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si s'afebleix el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tens pel pare; te la tindrà en compte per a compensar els teus pecats, en farà un monument per expiar les teves culpes.

Jesús i els doctors de la Llei. Pintura de l'escola palestina (s. xv), Museu Lázaro Galdiano, Madrid

▶ Salm responsorial (127)

R. Felços els fidels del Senyor que viuen seguint els seus camins.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos (Col 3,12-21)

Germans, tingueu els sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suporteu-vos els uns als altres i, si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist coroni en els vostres cors els combats que manteniu; recordeu que en aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts.

Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; instruiu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota mena de doctrina; agraïts a Déu canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit; tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, adreçant per ell a Déu el Pare, una acció de gràcies.

Dones, cal que sigueu submises al marit en el Senyor. Marits, estimeu l'espasa, no us malhumoreu amb ella. Fills, creieu en tot els pares; això agrada al Senyor. Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.

▶ Evangelii segons sant Lluc (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys, pujaren a celebrar les festes com era costum i, passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaven entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem, a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no comprenderen aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Nazaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

MISSA DIÀRIA (LMD)

mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, pa-

Dilluns (litúrgia hores: 1a setm.): 1Jn 2,18-21/ SI 95 / Jn 1,1-18.

Dimarts: Nm 6,22-17 / SI 66 / Gl 4,4-7 / Lc 2,16-21.

Dimecres: 1Jn 2,22-28 / SI 97 / Jn 1,19-28.

Dijous: 1Jn 2,29-3,6 / SI 97 / Jn 1,29-34.

Divendres: 1Jn 3,7-10 / SI 97 / Jn 1,35-42.

Dissabte: 1Jn 3,11-21 / SI 99 / Jn 1,43-51.

etm.): Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12.

COMENTARI

Els pares de Jesús el trobaren al Temple

L'evangeli de Lluc conclou els relats de la infantesa de Jesús amb l'episodi del Temple. De fet tot havia començat al Temple, mentre Zacaries, el pare del Baptista, estava oficiant l'ofrena de l'encens.

El Temple era per als jueus el lloc de la trobada amb Déu. Hi anaven a donar-li gràcies, implorar el seu ajut i per rebre la seva benedicció i oferir-li el bo i millor de les collites i dels béns. Així ho fa Anna, la mare de Samuel, a l'episodi que relata la primera lectura d'avui.

És Jesús mateix qui pren la iniciativa de consagrar-se al Senyor, ja que ell «només pot ser a la casa del Pare». Lluc vol marcar netament la diferència: Jesús, a diferència de Samuel, és el Fill de l'Altíssim (cf. 1,32) des de la seva concepció, no perquè hagi estat dedicat o consagrat al Senyor pels seus pares. De fet, tot al llarg de l'evangeli, Lluc anirà mostrant com Jesús viu entregat plenament al Pare en

bé dels homes, fins a la creu mateixa: «Pare, a les vostres mans encomano el meu alè» (cf. 23,46).

Maria i Josep, en aquest episodi, són figura del deixeble que cerca Jesús. Una recerca que només obté resultat al tercer dia, amb clara referència pasqual; tot i que, de moment, els pares no comprenen la resposta que els dona Jesús. I és que la fe dels deixebles resta insegura fins que no arriba l'experiència del Ressuscitat.

Tres indicacions conclouen el passatge: Jesús vivia sotmès als pares, Maria ho conservava tot en el seu cor i Jesús creixia en favor de Déu i dels homes. La submissió de Jesús als pares no és sinó figura de la seva submissió i obediència al Pare que desenvoluparà al llarg de la seva vida, mentre creixerà en favor i gràcia davant Déu i els homes.

Maria ho conserva tot en el cor, que és el lloc bíblic no dels sentiments sinó de les decisions vitals. Fem també nostra la consagració i obediència de Jesús des del fons del nostre cor compromès.

Jordi Latorre, SDB

Exercicis espirituals dels seminaristes del Seminari Major Interdiocesà (SMI)

Els 21 alumnes del Seminari Major Interdiocesà (SMI), acompanyats pel Rector i el Vicerector, Mn. Norbert Miracle i Mn. Jaume Casamitjana, es van aplegar del 5 al 9 d'aquest mes a la Casa d'Espiritualitat Santa Helena de Solius (Girona) per compartir els exercicis espirituals que va predicar Mn. Sergi Gordo, Secretari general i Canceller de l'Arquebisbat de Barcelona i professor de Filosofia a la Universitat Ramon Llull.

Són exercicis que segueixen l'espiritualitat ignasiana amb un enfocament envers la vida i missió del prevere diocesà, amb la centralitat de la virtut essencial de la caritat pastoral.

La Casa d'Espiritualitat Santa Helena de Solius és regentada per les Religioses Filles de Sant Josep de Girona, fundades per la Mare Maria Gay, declarada Venerable per les seves virtuts heroiques el passat mes de juny.

«Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil»

Visita del Copríncep Episcopal a la nova seu del Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Joan-Enric Vives, va visitar el passat dia 3 la nova seu del Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra, on es va reunir amb els quatre magistrats que l'integren: M.I. Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona (President), M.I. Sra. Laurence Burgorgue-Larsen (Vicepresidenta), M.I. Sr. Pierre Subra de Bieusses i M.I. Sr. Carles Viver Pi-Sunyer. Mons. Vives anava acompanyat pel seu Representant personal al Principat, M.I. Mn. Josep Maria Mauri, i pel Secretari general dels Serveis del Copríncep, Sr. Joan Massa.

Al torn de parlaments, l'Arquebisbe i Copríncep va destacar la independència, responsabilitat i objectivitat que ha demostrat el Tribunal Constitucional en els prop de vint anys que porta en actiu com a garant de les llibertats públiques i els drets fonamentals de tots els ciutadans andorrans. Va elogiar la capacitat dels magistrats per dictar sentències de manera unitària, tenint present que no hi ha vots particulars i que, en tot cas, el vot de qualitat del president ajuda a desempatar («els pares de la Constitució van ser molt savis de fer-ho així», va comentar); i, en referència a la propera celebració del vintè aniversari de la promulgació de la Constitució del Principat d'Andorra, va afirmar la seva plena vigència com a fonament de l'estat de dret.

De la seva banda, el Sr. Juan Antonio Ortega va posar l'èmfasi en el fet que entre les funcions del Tribunal hi ha la de resoldre els recursos d'empara interposats pels ciutadans, i que és a través d'aquests recursos com es protegeixen les llibertats públiques i els drets fonamentals dels ciutadans, partint del principi que la dignitat humana és intangible i els drets de les persones són el fonament de l'ordre públic, la pau social i la justícia.

Recés dels seminaristes de Terrassa a La Seu d'Urgell

Del 5 al 8 de desembre, els seminaristes del Seminari diocesà de Terrassa van celebrar un recés espiritual a La Seu d'Urgell acompanyats del seu Rector i Bisbe auxiliar de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, del Vicerector, Mn. Emili Marlés, i pel Director espiritual del Seminari, Mons. Joan Esquerda Bifet.

Durant la seva estada, concretament el 6 de desembre, els seminaristes visitaren l'Arquebisbe d'Urgell al Palau Episcopal. Mons. Vives els il·lustrà sobre la història del Bisbat d'Urgell i, en particular, sobre la singular missió que el Bisbe d'Urgell ha desenvolupat al llarg dels segles com a Copríncep del Principat d'Andorra.

Concert d'orgue i trompeta a la Catedral d'Urgell

Dins la programació del Festival d'Orgues de Ponent i del Pirineu - Festival de Música de Tardor, la tarda del 8 de desembre va tenir lloc a la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell un concert a càrrec del P. Jordi-Agustí Piqué, OSB, organista del Monestir de Montserrat, i el trompetista Helio García, professor de trompeta del Conservatori de Música de Lleida, que van oferir un variat repertori en el qual van alternar obres per a orgue sol dels compositors Casanovas, Civil, Brahms i Bonnet, amb peces per a trompeta i orgue escrites per Torelli, Albini i Baldassare.

TEMPS DE NADAL

Jesús al temple als dotze anys

La Sagrada Família s'insereix en el camí vers el temple i vers Déu. Durant el viatge de tornada passa quelcom inesperat. Jesús no se'n va amb els altres, sinó que es queda a Jerusalem. Els seus pares se n'adonen només al final del primer dia del retorn del pelegrinatge. Per a ells era del tot normal suposar que ell fos en alguna part de la gran comitiva. Lluc anomena la comitiva *synodia* —comunitat en camí—, el terme tècnic per a la caravana. Segons la nostra imatge, potser massa ensucrada de la Sagrada Família, això pot resultar sorprenent. Però ens mostra de manera molt bella com en la Sagrada Família la llibertat i l'obediència estaven molt ben harmonitzades l'una amb l'altra. Es deixava decidir lliurement al nen de dotze anys el fet d'anar amb els de la seva edat i els seus amics i que fos en la companyia d'ells durant el camí. A la nit, però, l'esperaven els seus pares.

El fet que no aparegués, res no té a de veure amb la llibertat dels joves, sinó amb un altre ordre de coses, com es posarà de manifest plenament després: mostra la particular missió del Fill. Per als pares començaren dies de gran ansietat i preocupació. L'evangelista ens diu que només després de tres dies trobaren Jesús al temple, on estava assegut enmig dels doctors, mentre els escoltava i els feia preguntes (cf. Lc 2,46) [...].

La resposta de Jesús a la pregunta de la mare és impressionant: «Però com? M'heu buscat? No sabia que havia d'estar un fill?» (cf. Lc 2,49). Jesús diu als seus pares: «Estic precisament on és el meu lloc, amb

el Pare, a casa seva». En aquesta resposta hi ha sobretot dos aspectes importants. Maria havia dit: «El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Jesús la corregeix: «jo estic en el Pare». El meu pare no és Josep, sinó un altre: Déu mateix. A ell pertanyo i amb ell estic. Pot expressar-se més clarament la filiació divina de Jesús?

Amb això es relaciona directament el segon aspecte. Jesús parla d'un «deure» que ha de complir. El fill, el nen, *ha d'estar* amb el pare. La paraula grega *deí* usada aquí per Lluc retorna sempre, en els Evangelis, allí on es presenta el que estableix la voluntat de Déu, a la qual està sotmès Jesús. El «ha de» sofrir molt, ser rebutjat, sofrir l'execució i ressuscitar, com diu als seus deixebles després de la professió de Pere (cf. Mc 8,31). Aquest «haver de» val també en

aquest moment inicial. El *ha d'estar* amb el Pare, i així resulta clar que el que pot semblar desobediència, o una llibertat desconsiderada respecte als pares, és en realitat precisament una expressió de la seva obediència filial. Ell no està en el temple per rebel·lió als seus pares, sinó justament com el qui obeeix, amb la mateixa obediència que el portarà a la creu i a la resurrecció.

Sant Lluc descriu la reacció de Maria i Josep a les paraules de Jesús amb dues afirmacions: «Els no compregueren la seva resposta», i «la seva mare conservava tot això en el seu cor» (Lc 2,50-51). La paraula de Jesús és massa gran de moment. Inclús la fe de Maria és una fe «en camí», una fe que es troba sovint en la foscor, i ha de madurar travessant la foscor. Maria no comprèn les paraules de Jesús, però les conserva en el seu cor i allí les fa madurar a poc a poc.

Les paraules de Jesús són sempre més grans que la nostra raó. Superen contínuament la nostra intel·ligència. És comprensible la temptació de reduir-les, de manipular-les, per ajustar-les a la nostra mesura. Un aspecte de l'exegesi és precisament la humilitat de respectar aquesta grandesa, que sovint ens supera amb les seves exigències, i de no reduir les paraules de Jesús preguntant-nos sobre el que «és capaç de fer». El pensa que pot fer grans coses. Creure és sotmetre's a aquesta grandesa i créixer pas a pas vers ella.»

Benet XVI, «La infància de Jesús», 2012, pp. 127-130